

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

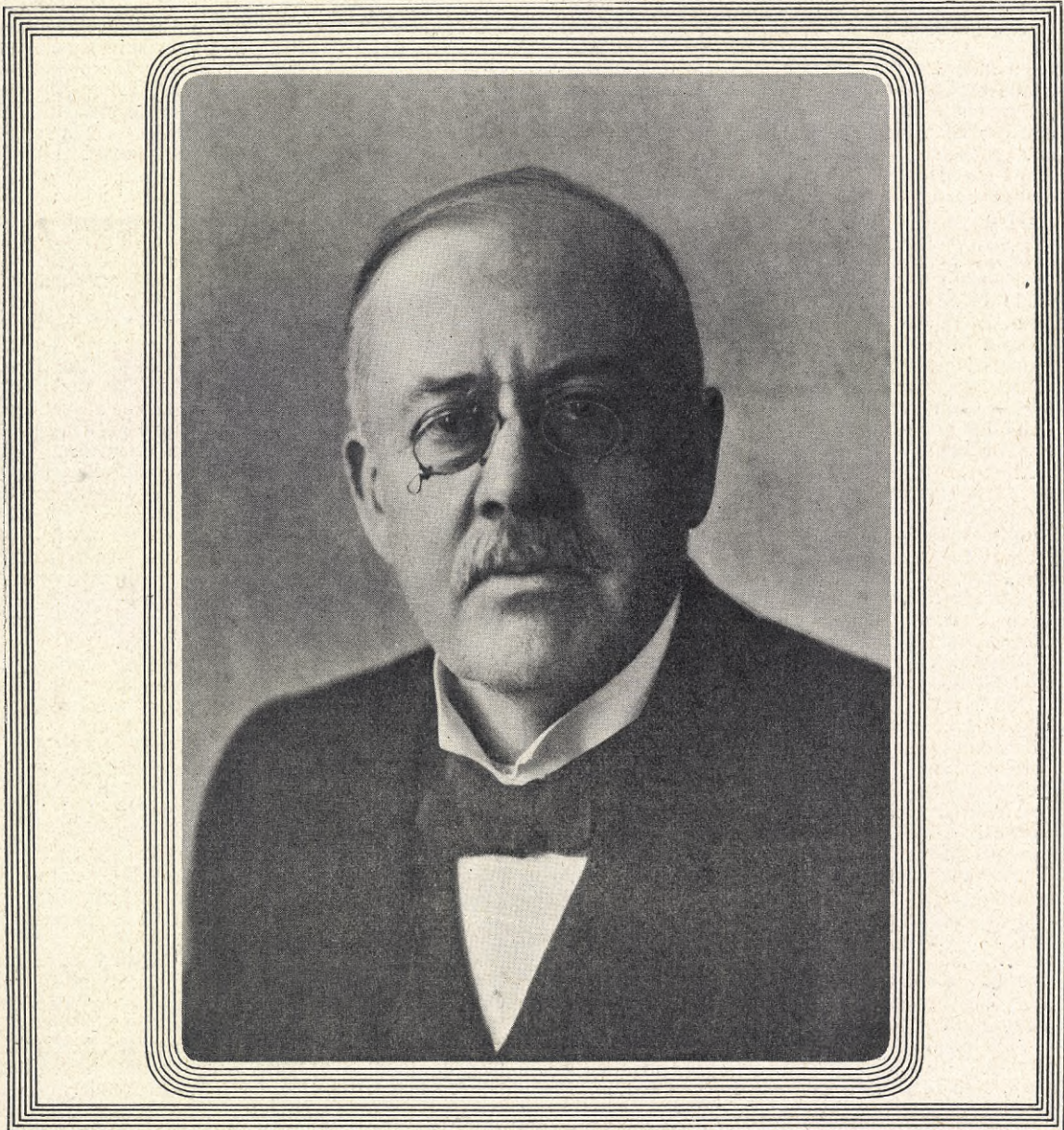
MAGASIN

SKOGSARBETE I VINTERTID. — FOTO. EWALD, HERRLJUNGA.

13DE ÅRG

DEN 21 JANUARI 1912.

NO 17.

L. F. Öberg

Få yttre omständigheter kunna på åskådligare sätt klargöra den föryngring af riksdagen, som ägt rum till följd af förra årets allmänna nyval till båda kamrarna än den, att första kammaren till riksdags-åren äldste ledamot näst ålderspresidenten ännu icke fyllt sextiofem år. Denne ledamot är nämligen riksgäldsfullmäktigen G. F. Östberg.

Gustaf Fredrick (Dick) Östberg är född i Stockholm den 30 maj 1847 och son till härads höfdingen i Uppsala domsaga, disponenten Gustaf Östberg och hans maka Anna Louise Grill. Både på fäderne och möderne har han köpmansanor. Fädernesläkten kan ledas tillbaka till Carl Hansson i Östanfors vid Falun, som lejde omkring 1660 och tydligen efter boningsorten anlade släktnamnet. Dennes sonsonson var grosshandlare i Stockholm och ingift i den fräjdade köpmanssläkten Tham: det var Gustaf Fredriks farföräldrar. Moderns farfar var direktören i Svensk-Ostindiska Kompaniet, brukspatronen på Godegård Johan Abraham Grill. Närmast hade emellertid Gustaf Fredrik Östberg tänkt gå studievägen. 1866 blef han student i Uppsala och bedref därefter fortsatta studier inom den filosofiska fakulteten med den framgång, att han redan 1870 genom gamla fil. kand.-examens afläggande nådde fram till parnassens fot. Icke nöjd härmed fortsatte han i den juridiska, men beslöt 1873 i sammanhang med sitt giftermål med sin kusin Ida Vilhelmina Eliana Tisell att övergå till landtbruket, i det han inköpte det gamla Uggle-godset Brantshammar i Uppland.

Hade Östberg vid flyttningen till Brantshammar trott sig skola finna ett Tusculum, skulle han snart finna, att han bedragit sig. Ty just denna flyttning blef inledningen till en offentlig bana mera omfattande än de ilestas. Redan samma år invaldes han i Stockholms läns hushållningssällskaps förvaltningsutskott. Fem år senare (1878) invaldes han äfven i länets landsting, till hvilket han mottog förnyade val för tiden ända till och med 1895 och hvori han 1891—95 af konungen förordnades till ordförande. Och slutligen utsågs Östberg 1885 af Stockholms läns västra domsaga i Andra kammaren.

Äfven i riksdagen var framgangen för en man med Östbergs teoretiska insikter och praktiska begåfning gifven och lätt, om också den i någon mån fördröjdes af hans själfständighet. Åren 1886—91 samt 1893—94 fick han sålunda nöja sig med plats i tillfälligt utskott, hvartill han för öfrigt på grund af sin arbetsförmåga och goda penna var särskildt skickad. Men 1888 och 1889, då protektionisterna hade flertal, insattes han därjämte som suppleant i konstitutionsutskottet och samma år vardt han utsedd till statsrevisor.

Den betydelsefullaste punkten i Östbergs politiska bana infaller emellertid 1895. Redan 1892 hade han inkallats i nya landtmannapartiets förtroenderåd. I egenskap af medlem i detta och nära förbunden med den förra kamraten på Stockholmslänsbanken, statsministern Erik Gustaf Boström blef han en af de mest verksamma krafterna vid den för Sveriges hela inre politik djupt betydelsefulla sammanslagning af de båda landtmannapartierna, det gamla frihandelsvänliga och det nya protektionistiska, som ägde rum, sedan Boström genom tullsänkningen 1891 och den s. k. trettondagsaftonukasen 1895 förstätt bringa de förut klara tullpolitiska uppdelningslinierna inom landtmannarepresentanternas läger i förvirring. Östberg blef nu (1895) ledamot af det förenade landtmannapartiets förtroenderåd och kallades samtidigt af regeringen till vice talman. Samma år hade han dels i särskildt utskott, dels i det hemliga utskott, som tillkallades med anledning af den unions-

politiska situationen och hvarmed Boström den gånge lyckades besvärja en hotande konflikt med Norge. Äfven 1896 fungerade Östberg som Andra kammarens vice talman och insattes då i bevillningsutskottet, inom hvilket han valdes till vice ordförande. Redan 1894 hade han valts till bankofullmäktig, men öfverflyttades följande år från Riksbanken till Riksgäldskontoret, där han allt sedan varit fullmäktig, de senare åren som andre deputerad.

Men år 1896 lämnade Östberg kammaren. Redan 1889 hade han inflyttat till Stockholm och där blifvit direktör för Stockholms mjölkförsäljningsaktiebolag. Till följd af valkretsbandet hade han nu upphört att vara valbar i sin gamla domsaga, men insattes då i stället af Stockholms läns landsting i Första kammaren, dit han sedan erhållit förnyadt mandat 1905 och 1910 så väl som sistlidet år. I Första kammaren anslöt han sig naturligtvis till det konservativa och protektionistiska majoritetspartiet, som från början hedrade honom med det största förtroende. Efter ett års ledamotskap i tillfälligt utskott utsågs han 1898—1901 till ledamot i bankoutskottet, 1902—05 till ledamot i bevillningsutskottet samt 1906—10 till ledamot i konstitutionsutskottet. Därjämte var han 1905 med både i den lagtima riksdagens hemliga utskott och i de båda urtima riksdagarnes särskilda utskott, i den förras som suppleant, i den senares som ordinarie ledamot. Likaså insattes han i 1907 års särskilda röstutskott, i hvilket han väl som ifrig protektionist förordade regeringsförslaget, men vid slutuppgörelsen bestämde motsatte sig de s. k. Tällbergiska villkoren. Vid 1910 och 1911 års riksdagar har Östberg erhållit plats i det särskilda utskott, som haft att behandla arbetsaftalslagstiftningen.

Ehuru på det hela taget konservativ har Östberg dock särskildt i kultur- och skattefrågor ingalunda visat sig sakna blick för hvad tidsförhållandena kräfvat. Det skall alltid minnas, att han redan för ett kvartsekel förordade den inspektion af folkskolan genom inkom för detta ändamål aflönade personer, inför hvars förverkligande vi nu stå. Om hans intresse för åtgärder till nykterhetens främjande vittnar, att han 1898 insattes i maltdrycks-kommittén och 1909 i den kommitté för verkställande af utredning rörande möjligheten att frigöra det allmänna från beroende af inkomster af rusdryckshandteringen, hvilken i dagarne afgifvit sitt utlåtande. Af öfriga allmänna uppdrag, för hvilka Östberg af k. m:t tagits i anspråk, märkes ledamotskap i 1907 års stora försvarskommitté.

Som talare utmärker sig Östberg för stort lugn, saklighet och klarhet, hvarför hans anföranden ätnjuta den största uppmärksamhet af meningsmotståndare icke mindre än af meningsfränder.

Sedan 1900 har Östberg haft plats bland Första kammarens majoritetspartis, resp. det förenade högerpartiets förtroendemän. Om högerns valorganisation har han i egenskap af ordförande i Allm. Valmansförbundet inlagt synnerliga förtjänster.

Efter sin inflyttning till Stockholm har Östberg tagits i anspråk äfven för huvudstadens kommunala lif, i det han sedan 1899 är medlem af kommunalrepresentationen och från 1904 fungerat som stadsfullmäktiges vice ordförande.

F. ö. må nämnas, att han är ledamot i styrelsen för Mälareprovinsernas bank samt i styrelsen för Oscar-Josefina-föreningen. Af landbruksakademien är han ledamot sedan 1897 och af Stockholms läns hushållningssällskap har han fått mottaga dess guldmedalj. Inom Svenska arbetsgifvareföreningen har han en längre tid fungerat som ordförande.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.
MILLES PORTRÄTTBYST AF
KONUNGEN.

Konungen har låtit öfverlämna till f. d. riksmarskalken frih. F. von Essen sitt af E. Österman målade porträtt, civil knåbild; till förste hofmarskalken C. M. Lilliehöök sitt af samme konsnär målade porträtt, bröstbild; till f. d. statsministern, konteramiral A. Lindman och till f. d. öfverhofjägmästaren C. V. Ankarcrona sin af C. Milles modellerade porträttbyst i brons.

Senare tidens bruk att tillbringa jul och nyår vid ett eller

D:R VEPNEY VON HEIDENSTAM I ÅRE. I släden sitta, t. v. å bilden, fru V. von Heidenstam och t. h. fru Ferd. Boberg. fotografi för H. 8 D. af N. THOMASSON, ÅRE.

annat af vårt eget lands numera lika välordnade som vackra högluftsorter för att där idka sport och idrott eller söka hvila, har vid ett af de mera aflägsna, det härliga, jemtländska Åre, samlat en stor skara friluftsdyrkare. — Och ryktet om hvad detta mera förnämliga "frisksanatorium" har att bjuda har ditlockat icke endast landsmän, men äfven en hel del utländingar. — Och vår lilla bild visar några af Åres celebra gäster. — Bobsleigh och annan vintersport bedrivs och vore värd sin plats i H 8 D. Också ligga fotografier klicherade och bara vänta. För denna gång har Indiens och Siams sol smält bort Åresnön i H. 8 D. — Men vi komma kanske igen.

MÄRKLIGA MUSIKDEBUTER.

Från 1887 daterar sig Aulinska kvartetten åt hvilken H. 8 D. i ett följande nummer kommer att ägna en mera utförlig uppsats. Och samma år föddes de tre som i dessa dagar tilldragit sig en betydande uppmärksamhet från sven-

ska musikvärlden. Den 10 januari debuterade nämligen tre unga kompositörer med ett helaftonsprogram vid Göteborgs Orkesterförenings symfonikonsert inför en lika inresserad som oviss publik. Framgången var fullständig och, hvad

NATHANAEL BROMAN.

Foto. Jonsson. Ögh.
KURT ATTERBERG.

särskildt en af debutanterna — herr Atterberg, som jämväl dirigerade under större delen af konserten — beträffar, snarast ovationsartad. Angående data hänvisa vi till sid. 272.

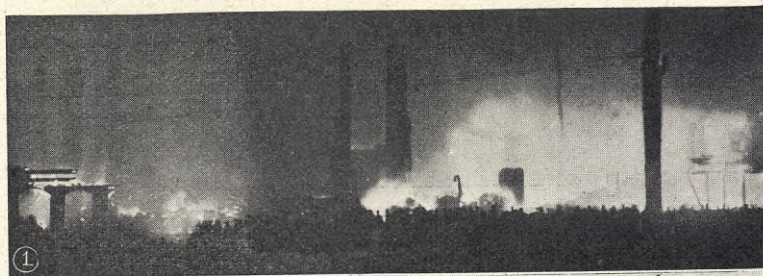
OSKAR LINDBERG.

EMIL JONAS †. Bekant öfversättare af svensk litteratur till tyska språket. Se sid. 272

DEN STORA KARLSHAMNS-BRANDEN.

EFTER FOTOGRAFIER FÖR H. 8. D. AF
FALKS ATELIER — KARLSHAMN

Kliche: Bengt Sjöström.

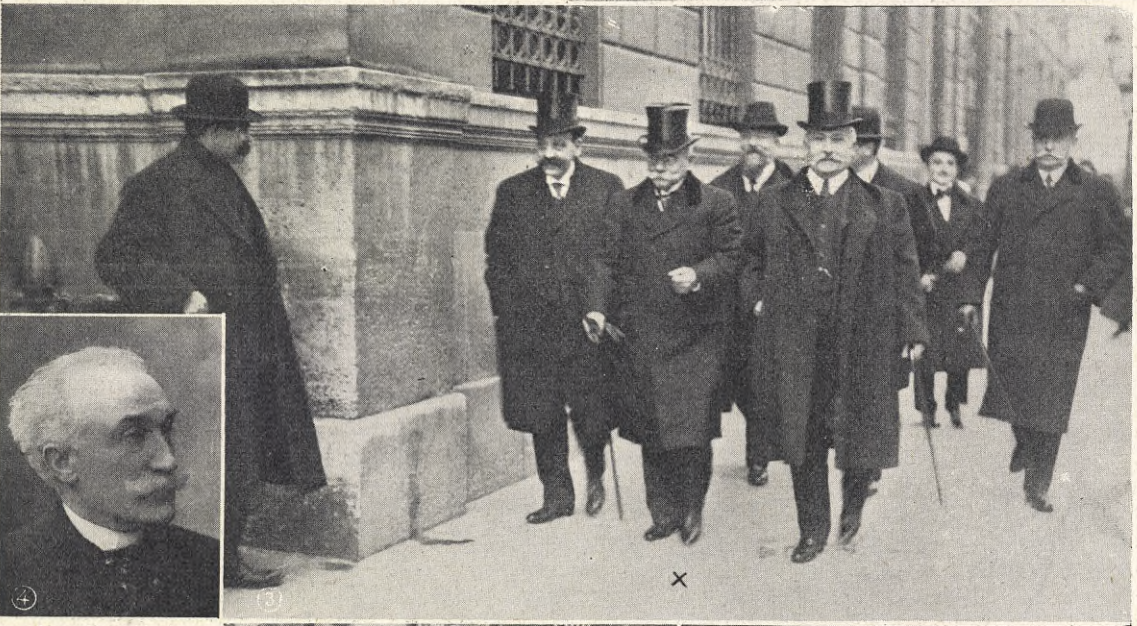
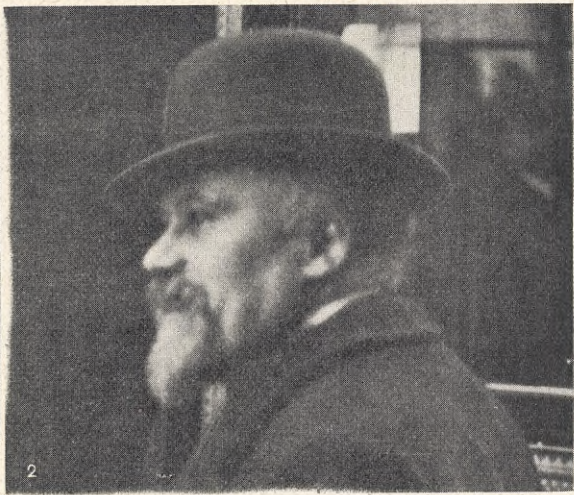
Natten mellan d. 9-10 januari utbröt en härjande eldsvåda i de förnämsta affärskvarteren vid Stora Torget i Karlshamn. — Våra synnerligen vältagna bilder äro tillfyllest talande. Det var högst betydande värden som ödelades, i det skadan torde uppgå till omkring en half million kronor.

För fotografier att beakta:

Firna som till H. 8 D. insänder fotografier med ensamrätt för H. 8 D. och ej lämnar samma eller liknande fotografier till annan illustrerad tidning, kommer att i så fall, utföryr vanligt honorar, få sitt namn utsatt på ett i ögonen fallande sätt, — eventuellt omnämmande — då meddelande härom lämnas vid insändandet. Jemför i detta afseende denna sida och sid. 259 med häftets öfriga sidor.

Redaktionen.

1 EN VY AF ELDSVÅDAN. — 2 RÅDMAN A. PETTERSONS NEDBRUNNA FASTIGHET i hvilken var inrymd stor glas-, porslins- och belysningsaffär, äfvensom A. Bengtssons manufakturaffär. — 3. GROSSHANDL. L. NILSSONS nedbrunna fastighet, inom hvilken elden först utbröt. — Inrymde ett flertal handelsaffärer, tapetserareverkstad och bostadslägenheter. Från de senare kunde de inneboende i sista stund rädda sig endast nattklädda.

1. Konseljpresidenten CAILLAUX, krigsminister, MESSIMY o. understatssekr. i Inr. dep. MALVY lämna Elyseet efter demissionen den 10 jan.

2. Den nye konseljpresidenten-utrikesministern RAYMOND POINCARÉ.

3. Finansministern KLOTZ, marinministern DELCASSE (X), — den mest betydande personligheten i både den afgående och den nya ministären, i hvilken senare han kvarstår vid sin post såsom marinminister — samt ministern f. off. arbeten, post- och telegraf AUGAGNEUR.

4. Utrikesministern DE SELVES, krisens närmaste upphöfsman.

Se text å sid. 262.

Till höger:

RIKSKANSLÄREN V. BEETHMANN-HOLLEWEG på valstig.

Kliché: Dietrich Silfversparre.

HUR SOCIALDEMOKRATISKA PARTIET UPPBÅDADE FÖRSUMLIGA RÖSTER.

DURBAREN I DELHI. — KRÖNINGEN I SIAM.

Till illustrationerna från dessa festligheter.

Den engelska kolonialpolitiken har under sekler gått efter ett system, som kunnat företälla andra folk rätt underligt men dock i nästan hvarje fall krönt af storartad slutlig framgång. Först trevande, nästan klumpiga försök, hvilka ofta utförts af enskilda personer i ständigt konflikt med den byråkratiskt tillbakahållande utrikesledningen; så några starkare grepp, som mestadels vållat stora svårigheter och ofta visat sig vara missgrepp, sättande det redan vunna i fara; och så slutligen en glänsande godtgörelse af misstagen, ett utslag af vidsyntaste statsmannakonst. Knappast vid mer än ett tillfälle har slutgreppet uppskjutits så länge, att felen icke kunnat åter godtgöras; det var i moderlandets politik gent emot de nordamerikanska fristaterna.

Systemet har kanske genomförts allra mest utpräglat i Indien, hvars eröfrande ju sköttes af ett vanligt handelsbolag och som övergick i brittiska statens ägo först efter det fruktansvärda upproret för femtio år sedan. Både före och efter "the Mutiny" har den engelska politiken i Indien begått en serie af misstag, men alltid till sist "sluddrat sig igenom", såsom lord Rosebery en gång dräpande kvickt betecknade denna statskonst. Och till sist såg det ett ögonblick ut som om Curzons "imperialistiska", öfvermodigt utmanande åtgärder skulle skapa så starkt missnöje, att ett nytt uppror vore att vänta, samtidigt med att den goda föregående åtgärden att kraftigt befrämja folkupplysningen åstadkommit ett litterärt proletariat, som af sig själf vållade mycken jäsning.

Hufvudfelet var tydligen en i anglosachsarnes gamla eröfrarestolthet och starka hvita raskänsla bottnade oförmåga att sätta sig in i och taga hänsyn till befolkningens urgamla traditioner och ömtåliga känslolif. Om man kränker ett gammalt kulturfolks innersta känslor, hjälpa goda praktiska reformer föga.

Men nu synes det stora godtgörande greppet ha kommit. Ty den indiska hufvudstadens flyttning till den urgamla indiska kejsarstaden, det heliga Delhi, måste karaktäriseras såsom en handling af storstilad, djupt förstående, frisinnad statskonst. Af allt att döma har kung Georg, hvars bestämmande rådgifvare härvid varit den öfverlägset statskloke, frisinade politikern med det starka historiska sinnet, lord John Morley, genom proklamationen vid durbaren i Delhi med ett slag godgjort allt det som under långa år väckt befolkningens missnöje och och tagit ett fast grepp i dess djupaste känslolif.

Helt säkert skulle inga praktiska reformåtgärder, hur vidgående som helst, kunnat väcka så allmän och intensiv tillfredsställelse i hela landet och så starkt belästa det britiska väldet. I infödingarnas ögon kommer detta nu att te sig som en direkt fortsättning på landets urgamla styrelsetraditioner och omgifvas med en religiös och historisk helgd, som det aldrig skulle kunnat få i den mera europeiska än indiska handels- och industristaden Calcutta.

Samtidigt finns det ju också flera tungt vägende rent praktiska skäl för förflyttningen, och denna har äfven sammanknutits med en förändring i Bengalen, hvars godtyckliga delning under Curzons tid kom missnöjet att blossa upp som häftigast men som nu i det väsentliga återfått sin traditionella administration. Härvid har också en anledning till kif och split mellan hinduer och muhammedaner aflägsnats, en splittring som väl kunnat tillfälligt gagna det britiska väldet i enlighet med principen "söndra och härska" men säkerligen i längden skulle blifvit mycket ödesdiger.

Under utvecklande af österländsk prakt har nyligen i Bangkok den unge siamesiske konungens kröning försiggått. Det lysande skådespelet har icke minst här i Europa varit föremål för stor uppmärksamhet, mindre på grund af högtidligheternas färgrika karaktär, utan i främsta rummet genom de starka ekonomiska intressen, som olika länder i Europa efterhand fått att bevaka i Siam.

Till kröningen hade infunit sig en lång rad europeiska furstligheter, och äfven de nordiska ländernas konungahus voro representerade där, Sveriges af prins Vilhelm med gemål och Danmarks af kung Frederiks broder, prins Valdemar. Enligt hvad dagspressen redan hunnit meddela blefvo dessa långväga gäster föremål för smickrande artighetsbetygelser från den unge konungens sida; vårt populära hertigpar innehade sålunda vid flere tillfällen de främsta hedersplatserna vid taffeln.

Här i Norden är det som bekant egentligen danskarne som upptäckt Siam såsom en tacksam marknad och ett land, där företagsamma främlingar äro välkomna såsom medarbetare vid den hastiga ekonomiska utveckling, som där försiggår. Det danska ostasiatiska kompaniet har i Siam skapat sig en stormaktsställning; dess väldiga ångare saknas sällan i hamnarna här borta; stora gummiplantager ha på danskt initiativ drivits till hög kultur; och den nordiska industriens olika alster ha sedan många år blifvit hjärtligt mottagna på den siamesiska marknaden.

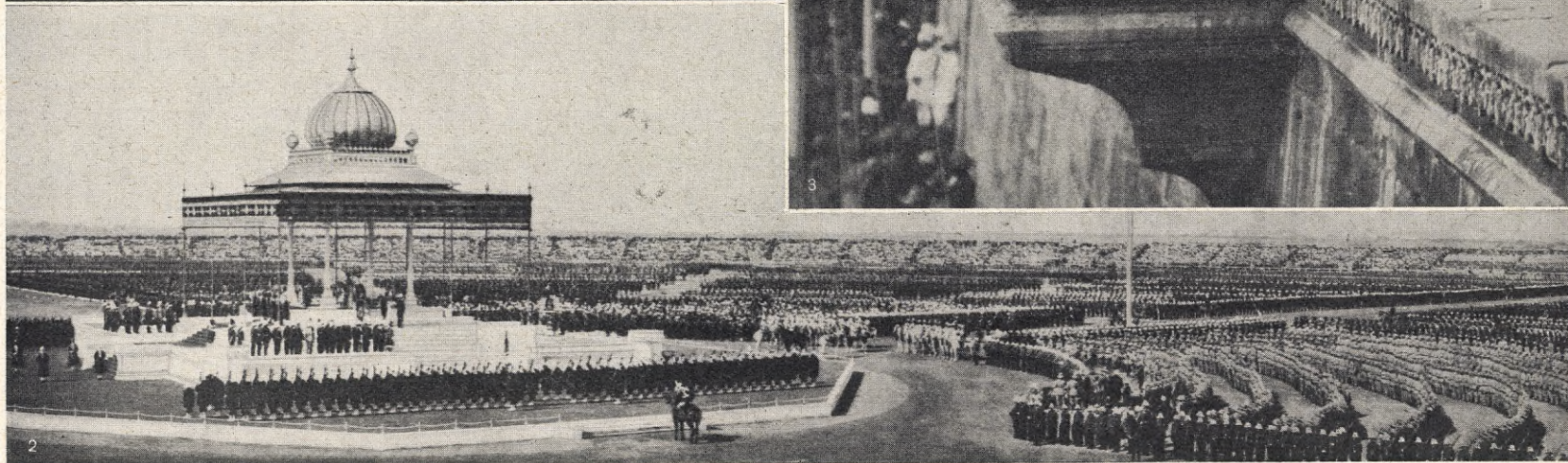
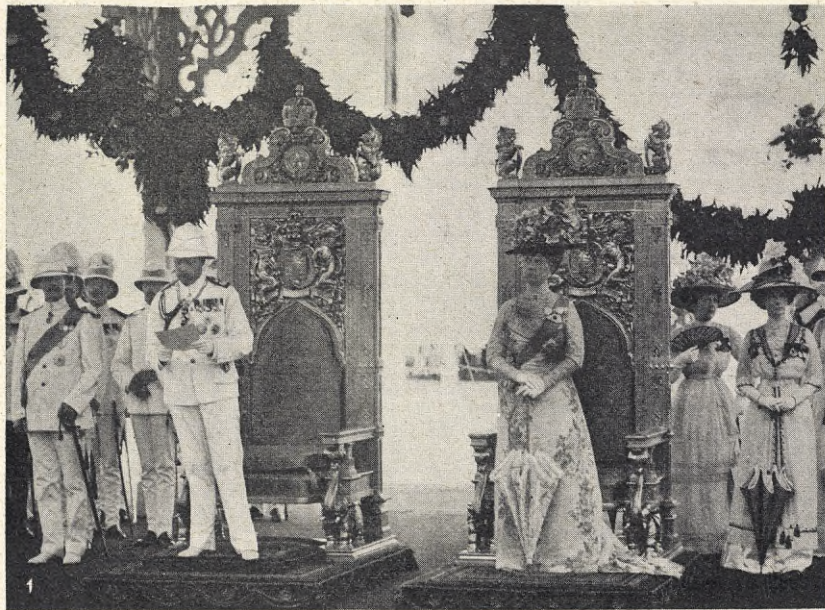
Genom bildandet af det svenska ostasiatiska kompaniet har Sverige fått ökade intressen att öfvervaka i Siam: med tillfredsställelse ser man de vackra fartyg, som sedan några år tillbaka från våra hamnar föra svenska varor till den yttersta östern, och det lider intet tvifvel att det svenska fursteparets besök vid kröningen i Bangkok är att betrakta som ett ingalunda oviktigt led i sträfvandena att bereda svensk företagsamhet ökat utrymme i "den hvita elefantens" intressanta land.

Efter ett halft års tillvaro har ministären *Caillaux* blifvit upplöst. Så särdeles säker har den nu aldrig suttit, och det gör öfverhufvud taget icke någon ministär och mindre än andra en fransk. Och denna senaste var ej populär, så när som på *Delcassé*, väl en af Frankrikes störste nu levande statsmän, farlig för freden i sin kraft för Frankrikes maktställning. *Caillaux* själf hade något af lycköskar-ansende öfver sig, kanske nog så oberättigadt, ty hvad man nu än kan säga till hans nackdel, så vann Frankrike under hans regeringsledning dock Marocko, och det under en utomordentligt svår och äfventyrlig situation. Det som främst föranledde krisen var utrikesministerns ytterst olämpliga uppträdande i kammaren, därvid han sökte kompromettera *Caillaux* men själf föll för ett klagörande anfall från *Clemenceau*, "ministärfördärfvaren". De Selves fick genast afgå och *Caillaux* skulle bilda ny ministär men misslyckades tillfölje vilkor som *Delcassé* uppställt. Nu blef det i stället *Poincaré* som redan bildat ministären i hvilken ingå *Briand*, *Bourgeois* och *Millerand*. *Poincaré* har förut varit minister, är f. 1860 och har ett anseåd namn i franska politiken.

De tyska valen visa främst betydande framgångar för det socialdemokratiska partiet, hvilket tack var en energisk och målmedveten valteknik minst så mycket som partilärans egen kraft, lyckades organisera en utomordentligt stark väljarhär. Och med den har partiet eröfrat ett stort antal mandat från andra partier.

Hela Sverige håller tal i H. 8. D:s täflan om det bästa skåldalet. Oerhörda massor af tal strömma in. Pris till kronor 200 äro utfästa. Den 27 januari är senaste dagen vi mottaga svar — och skola dessa vara märkta "Pristal" och helst vara försedda med välgörenhetsmärke. Täflingen utlystes i N:o 15, som innehåller närmare bestämmelser. Skynda er deltaga!

KEJSERLIGA DURBAREN I DELHI.

1. I BOMBAY. — 2. VID PROKLAMATIONEN I DELHI. — 3. PÅ STOR-MOGULS KLASSISKA PLATS. Förklarande text å följande och föregående sidor.
EFTER ORIGINALFOTOGRAFIER.

DEN KEJSERLIGA DURBAREN I DELHI.

4. INDISKA KEJSARPARET, konung Georg och drottning Mary af England, AFHÅLLER DURBAR i det mindre trontältet. Se föregående sida.
EFTER ORIGINALFOTOGRAFI.

Vår foto. togs då kejsarparet, sittande i tronstolar under tronhimmel, mottager hyllning från de indiska furstarne och detta just i fotograferingsögonblicket af kejsaren-konungens enda kvinnliga vasall, begum af Bhopal.

Till bilderna å föregående sida:

1. KEJSAREN-KONUNGEN och gemål mottaga och besvara i Bombay en hyllningsadress från innevånare. På höger och venster sidor om majestätarna synas vicekungen i Indien lord Hardinge, earl of Crewe, countess of Shaftesbury och duchess of Devonshire.
2. VY ÖFVER FÄLTET MED DEN ÖPPNA MARMORPÄVILJONGEN, KRÖNT AF EN GYLLENE KUPOL Mellan guldbeslagna marmorelare stodo tronstolarne, till hvilka kejsarparet hand i hand gingo från det strax nedanför liggande "shamiana", det å ofvanstående bild återgifna trontältet. Medan durbaren, de indiska prinsarnas uppvaktning, afhölls under det sistnämnda, sutto däremot majestätarna i den kupolsmyckade tronpaviljongen under proklamationen om kröningen i Westminster Abbey samt under delgifvandet om beslutet att flytta Indiens hufvudstad från Calcutta till det gamla kejsarsätet Delhi. Efter durbarens och proklamationens slut och sedan kejsarparet lämnat sina platser kastade sig tiotusentol infödingar på marken vid den upphöjda tronplatsen, berörde marmor, trappor, räck och sidor med sina pannor i djup vördnad och extas. — Den betydelse denna durbar, beslutet om hufvudstadens flyttning samt kejsarparets besök i Indien under sådana förhållanden innebär i politiskt afseende för moderlandet torde icke kunna öfverskattas.
3. KEJSARPARET VISAR SIG FÖR FOLKET. Under det stora Gardenparty som gafs beslöt kejsaren konungen att — utöfver programmet — visa sig för folket från den plats där Indiens gamla kejsare brukade mottaga jolkets hyllning.

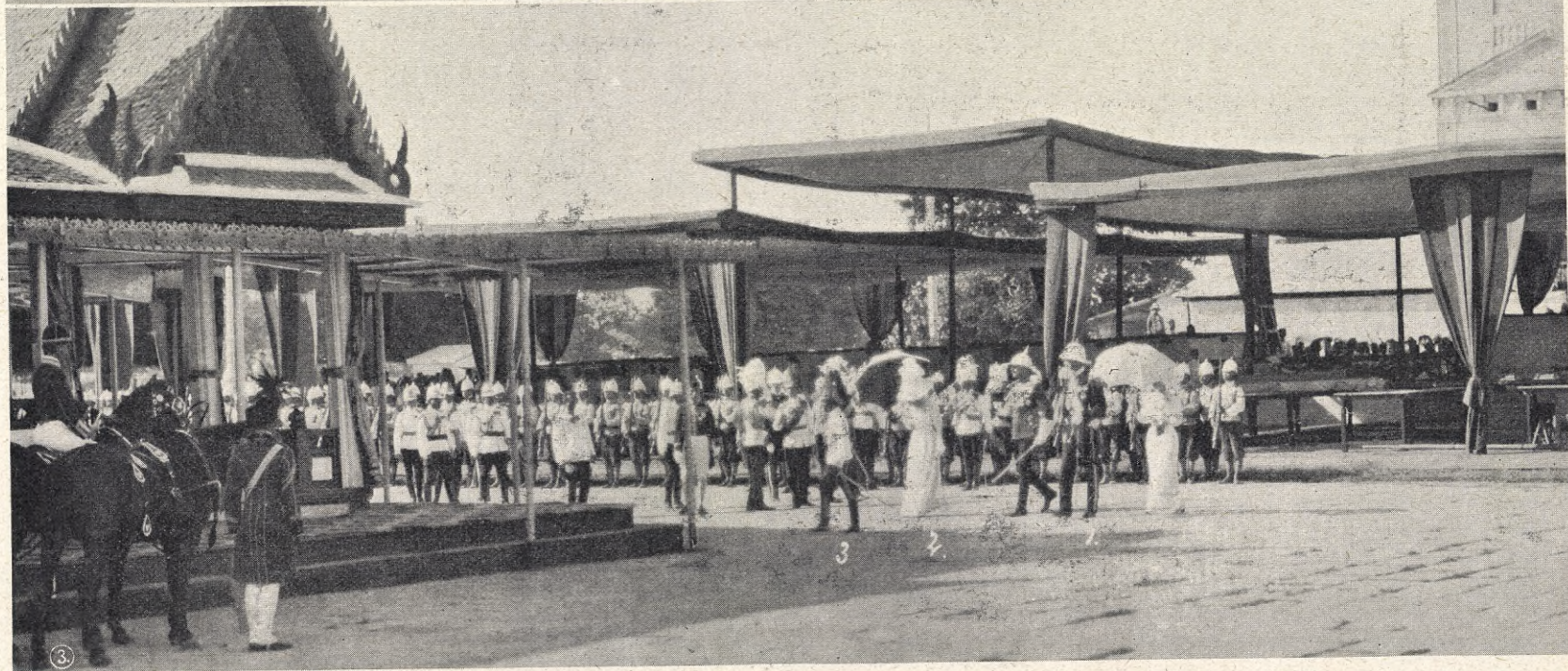
HERTIGPARET AF SÖDERMANLAND VID KRÖNINGEN I SIAM.

EFTER FOTOGRAFIER DIREKT INSÄNDA TILL H. 8. D. FRÅN BANGKOK.

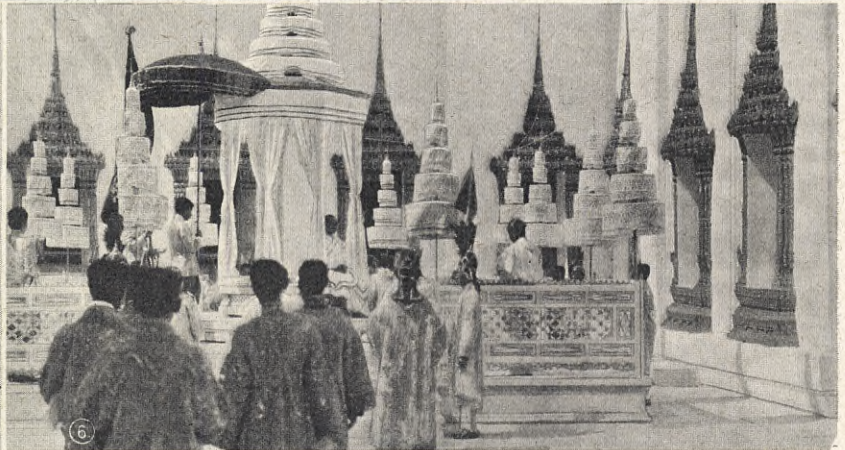
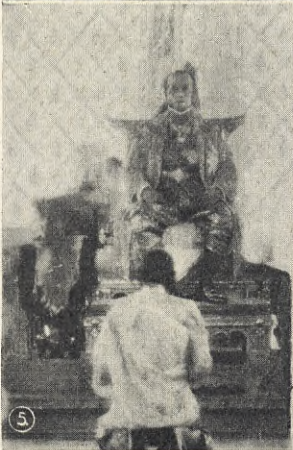
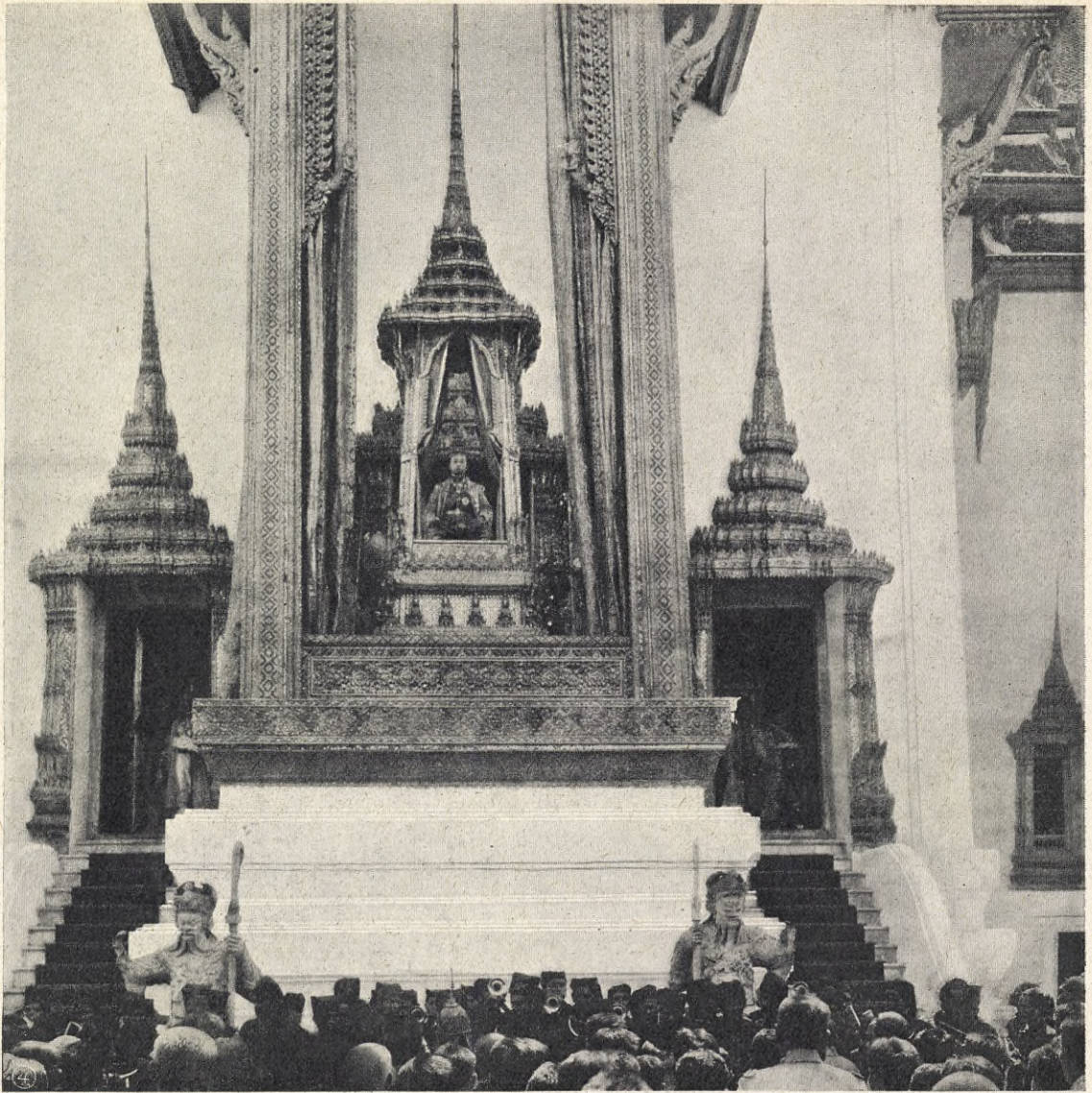

1. HERTIGPARETS ANKOMST TILL BANGKOK den 29 november.

2-3. LANDSTIGNINGEN och färden till Kungl. palatset. Å foton igenkänns prins Vilhelm (1), prinsessan Maria (2) och konungen af Siam (3).

Från en vid hertigparets ankomst och vid kröningsfestligheterna närvarande landsman har H. 8. D. fått — efter anmodan — emottaga ofvanstående och följande originalfotografier, hvilka genom sin rikhaltighet och det förträffliga utförandet men framför allt genom de egenartade, asiatiskt praktfulla moment de gripit, to de gifva våra läsare, så som inea andra, en föreställning om hvad vårt svenska prinspar sett i det fjärran landet. Och alldeles särskildt intressant är en jämförelse mellan dessa oblandadt österländska bilder och de halfeuropeiska från durbaren i InJien.

4. DEN NYKRÖNTE KONUNGEN VISAR SIG FÖR FOLKET, sittande på sin tron och iförd guld- och juvelhöljd kröningsornat. Den 2 dec. — 5. KONUNGEN PÅ KRÖNINGSTENEN I TEMPLET. Framför ligger en bedjande buddhistpräst. — 6. DEPUTATIONER FRÅN LANDETS ALLA PROVINSER BJUDA KONUNGEN HELIGT VATTEN.

EFTER ORIGINALFOTOGRAFIER.

7. DEN NYKRÖNTE KONUNGEN bäres i procession från Wat-Phra Keotemplet efter kröningen den 2 dec. Synlig vid den stora solskärmen vid de hvita tornliknande sidenprydnaderna. Denna procession lär ha varit det mest praktfulla, färgbländande skådespel Österlandet kan tänkas framtrölla.
8. SIAMS KONSUL I STOCKHOLM, herr Helge A:son Johnson (X) i processionen. Konsul J. är broder till Siams gen-konsul i Stockholm, herr Axel A:son Johnson, till hvilka båda H. S. D. står i stor förbindelse för älskvärdt tillmötesgående under kröningsdagarne.

9. KONUNGEN PÅ SIN TRONPRYDDA GONDOL i procession framför ett femtiotal 60-årade liknande farkoster, den 4 december. De i grannt rödt klädda roddarne ro helt sakta och lyfta de glittrande och vackert stänkande årona efter hvarje årtag högt öfver vattnet.

EFTER ORIGINALFOTOGRAFIER.

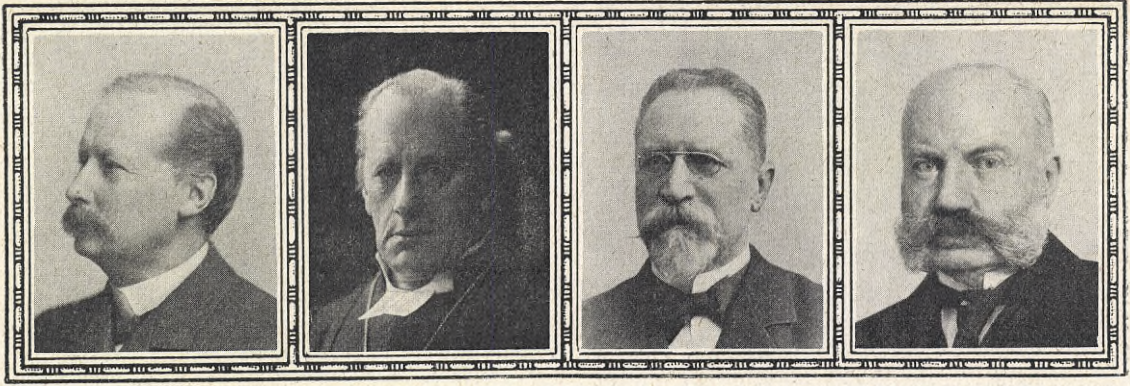
10. KONUNG MAHA VAJIRAVUDH MOTTAGER FOLKETS HYLLNING under procession genom hufvudstadens gator den 3 december. Observera svitens magnifika dräkter. EFTER ORIGINALFOTOGRAFI.

11. EN VACKER VY FRÅN DET KRÖNINGSSMYCKADE BANGKÖK. Foton tagen den 3 december då konungen i sin galavagn begaf sig till den paviljong där han först skulle mottaga folkets hyllning. (Se föregående bild.)

12. TRUPPREVYN den 7 december, då 30,000 man defilerade förbi konungen (1) i närvaro af prins Vilhelm (2) och öfriga furstliga personer m. fl. Prinsessan Maria åsåg jämte änkedrottningen revyn från dennas ekipage.

EFTER ORIGINALFOTOGRAFIER.

J. F. I. AFZELIUS.

Talman.

A. G. L. BILLING.

Första Kammarens
Vice talman.

F. J. A. SWARTLING.

Talman.

G. N. T. AF CALLERHOLM.

Andra Kammarens
Vice talman.

DEN SKURNA PULSÅDERN. FÖR HVAR 8 DAG AF NILS LAGO-LENGQUIST.

Journalisten Sixten Vejle bodde på den smalaste sidogatan till Strandavenyen.

Sex svarta, långa trappor antrade han dagligen upp och ned till sitt blygsamma krypin i hyreskasernens vindsvåning. Och samma oblidla öde, som låtit honom ända tills nu in i medelålderns senare skede kämpa med vidrigheter af alla slag, delade då och då liksom af en nyck till honom, de blygsamma bidrag, som satte honom i stånd föra ett snålt lif, en klen existens bland många pinade medbröder.

Komfort och lyx voro Sixten Vejle lika okända som bourgognen till middagen, och af de lifvets njutningar, som stodo de mera lyckligt lottade till buds, tillät han sig endast att äga en, som direkt kunde påföras öfverdadets konto: han höll sig med telefon.

På det torftiga skrifbordet i fönsternischen stod riksapparaten, svartlackerad och glänsande, med en lejon- och kronkrönt vapensköld på ena sidan och den stålblanka mikrofonen i sin klyka.

Telefonen var för Vejle ett dokument på, att han tillhörde kulturklassen. Den var som ett levande väsen i hans ensamma fattigdom, en förstående vän, som inte svek. När Vejle lyfte luren mot sitt öra och hörde det sällsamma suset, kände han sig stå i omedelbar kontakt med den stora skiftande världen därute, denna värld som spann sagan och äfventyret på telefontrådar, liksom jungfrun i legenden spann in i sländlinet sina drömmar vid tenen. Telefonen hade för honom tagit gestalten af ett stort rött hjärta, som hamrade och slog, under det elektricitetens blodvågor sköljde genom det, fyllda af underbara krafter.

Det var en liten veckotidning, som gaf Vejle brödet, ett litet religiöst blad, som klipptes till af Vejle, försågs med en kyrklig krönika af sin egare, pastor Brattström och för öfrigt gick utmärkt, tack vare sin allmänna blick på de lifvets företeelser, det behandlade. Det var förbindelserna med sin tidning, som tvungit Vejle till den telefonlyx, som sedan blifvit en del af hans nödort.

Hösten hade varit svår detta år. En längre tids sjukdom hade ytterligare skrufvat ned Vejles ekonomiskt klena resurser, och nu låg han sedan länge sjuk och otjänstbar hemma i sin liggesoffa. Rygg och ben hade svullnat af värk, hostan hade brutit sönder de sista krafterna, och en gammal städerska, som dagligen gjorde ett hvarf genom rummet med en mathållare, samt läkaren — en och annan sällsynt gång — voro de enda levande varelser, som Vejle såg.

Det var då telefonen blef hans stora lyckobringare. Från soffan kunde han med en liten ansträngning nå mikrofonen, och nu när hans sammansvullnade ögon ej ens tillåto honom ett ögonblicks ro bland de svarta bokstaftyperna i en tidning, blef det telefonen, som kom med trösten.

Till att börja med lyfte han endast af luren, presade den mot örat och lyddes på klirret i metalltrådarna eller gnisslet af kopplingarna. Så fick han för sig att dagligen ett par gånger ringa upp sin tidning för att höra, hur det gick med arbetet, då han själf inte kunde hjälpa till. Kunde pastorn verkligen hinna med korrekturet också? Först voro alla de lugnande svaren, han fick hållna i en välvillig och tillmötesgående ton, sedan tyckte Vejle sig märka en viss otålighet i de svarandes röster, men efter ett häftigt "har inte tid, för tusan!" en afton i pressläggningstiden, vågade den sjuke inte längre fråga. Det hade förresten kommit ett nytt redaktionsbiträde också i hans ställe. Han var sålunda dubbelt öfverflödig.

Då fick han den stora idén.

På måfå plockade han samman några siffror till ett nummer, beställde det, och när han i mikrofonen fick höra en främmande röst ropa svar, förblef han tyst, tills afringningssignalen skar in i örat på honom, och leken var slut för den gången. Olika stämor gävo alltid nya uppslag till tankar och fantasier.

Det var en dag, han ringde igen. 912 beställde han. Han hörde åter röster på långt håll, så följde ett: "912 påringdt!" af telefonfröken, och Vejle kände sig liksom förflyttad in i en främmande värld, full af möjligheter och öfverraskningar.

Det blef en liten stunds väntan. Så sjöng i telefonen en klar sopran:

— Nå, äntligen ringde du, Sixten. Jag har väntat så otåligt.

Sixten! Vejle kände sitt hjärta spännas under ett inre outsägligt tryck. Sixten! Hette inte också han Sixten? Nu var ju ödets sällsamma stund inne.

— Sixten! Är det inte du? Hvar blef du af? Åter sjöng det i telefonen, som en lössläppt svärm fåglar konserterat.

Den sjuke fick ett anfall af svaghet, luren började skälva i hans hand, och hjärtat slog hörbart.

— Sxten, Sixten! lockade åter röster. — Skämta inte! Är det inte du?

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

A. BERGLUND.
F. d. Öfverste — Stockholm.
75 år 12 Jan.*

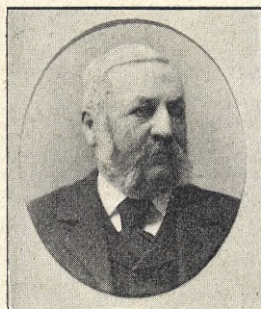
H. A. VON STOCKENSTRÖM.
Öfverkammarherre. F. d. Öf-
verste. — Ekensholm.
70 år 1 Jan.*

A. V. TAUVON.
Öfverste. — Östersund.
60 år 22 Jan.*

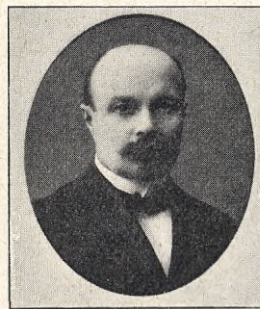
E. G. WEIDENHIJELM.
Öfverstelöjtnant. — Stockholm.
50 år 14 Jan.*

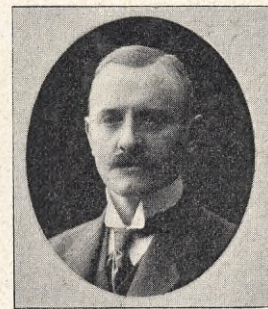
T. J. G. GÖRANSSON.
Apotekare. — Falun.
75 år 9 Jan.*

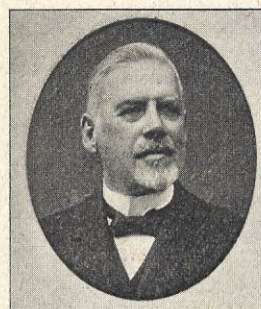
R. A. WAWRINSKY.
F. d. Medicinalråd. — Saltsjö-
baden. 60 år 15 Jan.*

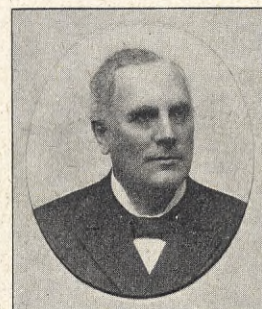
E. J. HENNING.
Lektor. Fil. Dr. — Ultuna.
55 år 21 Jan.*

J. O. A. BERGOVIST.
Med. Lic. Prakt. Läkare. —
Stockholm. 50 år 12 Jan.*

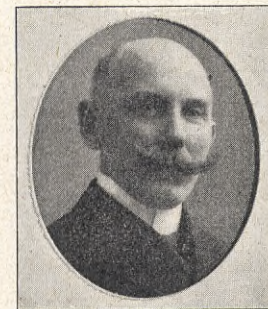
L. W. LUNDBORG.
Grosshandlande. — Arboga.
75 år 3 Jan.*

E. J. EKMAN.
Verkst. Direktör. — Stockholm.
70 år 8 Jan.*

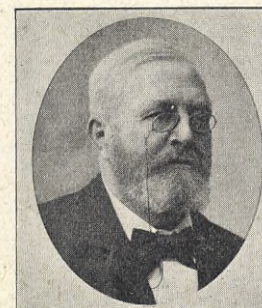
J. F. R. BERG.
Verkst. Dir. f. Sv. Petrol A.-B.
— Stockholm. 60 år 18 Jan.

A. ERIKSSON.
Handelsresande. — Göteborg.
50 år 21 Jan.*

A. F. TILLBERG †.
F. d. Ryttmästare. — Stock-
holm. F. 37. † 8 Jan.*

J. ERIKSON †.
Fabriksläkare. — Rydboholm.
F. 39. † 12 Jan.*

J. N. IFVARSSON.
Regementsintendent. — Stock-
holm. F. 53. † 3 Jan.*

J. G. BENEDICTSSON †.
Disponent. Civilingenjör. — Kö-
pingsbro. F. 73. † 5 Jan.*

* Data å nästa sida.

Forts. fr. sid. 270.

Vejles ögon hade fått ett underligt uttryck. I kvävd ton sötte han fram:

— Jo, det är jag!

— Visste jag inte det, brusade åter röstkällan, du är så galen! Alltid skall du skäma med mig, Åh, älskling, hvad jag längtat efter dig! Hela dagen är så olidligt lång, och ännu är det endast middag. Men i kväll, i kväll...

Vejles ögon sökte sig ut i rummet, som ville de fånga bilden af den unga kvinna, som nu stod och jublade i sin lycka någonstans där ute i storstaden. Och hans öron sögo girigt i sig hvarje hennes röst-ackord. Han skulle vilja sända tillbaka till henne ett helt lifs frusna drömmar, timade under enslingsdagarna på ett plågläger.

Om han vågade!

— Älskling, skulle han ropa, och rösten därborta skulle, villad af kärleksklängen i hans egen, tro honom, vara den rätte Sixten. Åh, han skulle stjåla

en liten smula känslövarme ur själfva solkällan...

En hård knackning ljöd på dörren. Vejle lät som skrämmd mikrofonen falla tillbaka ned i klykkan.

I dörren stod en uniformerad man med ett papper i handen.

— Kvartalsräkningen för telefonen.

Den sjuke reste sig litet i bädden: så sade han långsamt med en röst som han fåfångt sökte behärska:

— Det är nog bäst, att vi låter stänga af apparaten. Jag har inte råd att behålla den vidare.

Ett par timmar senare var det, som om någon dött nyss i rummet. Vejle själf kämpade som förut sin ensamma kamp, men det röda hjärtat, det kände han, hade upphört att slå. När han lyfte mikrofonen, tyckte han den låg som en död fågel i hans hand.

Lifvet sjöng inte mera i den. Pulsådern var skuren.

(Till portr. å sid. 259.)

TRE DEBUTERANDE KOMPOSITÖRER.

Kurt Atterberg, f. 87 i Göteborg, har utbildat sig som ingenjör inom elektriska facket men vid sidan därom ägnat stort intresse och själfstudier åt komposition och violincellspele. En frukt af dessa studier är den om stor inbenede musikbegäfnings vittnande symfoni, som uppfördes å konserten; med dess motivrike- dom och instrumenteringskonst i Göteborg den 10 jan., en ton- skapelse som vann utomordentlig framgång. — Sedan dessa själf- studier har A. endast studerat 2 terminer för Andreas Hallén. Han dirigerade sin symfoni och Ouvertyr samt N. Bromans sym- fionisats. Nu styres färdan, med ett akademiskt tonsättarestipen- dium i fickan, till utlandet för att taga itu med musikstudier på allvar.

Nathanael Broman, f. 87; pianist och utgången från Musikon- servatoriet i Stockholm, där han studerat komposition under 8 terminer för herr Ellberg och 5 terminer för A. Hallén. Den nu uppförda satsen ur hans symfoni "Frithiof och Ingeborg" slog särdeles lifligt an.

Oskar Lindberg, f. 87, organist och utgången från ofvannämnda läroanstalt där han studerat 9 terminer för herr Ellberg och 2 för A. Hallén. Anförde vid konserten i fråga själf sin vackra, orginella och intressanta konsert Ouvertyr.

Kammarrådet Emil Jonas †. Svenska vittra författare voro ända till in på 1860-talet så godt som obekanta i Tyskland. De få öfversättningar, som funnos, voro ej heller af den beskaffenhet, att de lockade till närmare bekantskap med de nordiska för- fattarne. Det var först efter det kammarrådet Emil Jonas för omkring 50 år sedan slog sig ned i Berlin för att ägna sig åt skriftställareverksamhet, som den tyska allmänheten erbjöds en djupare inblick i den svenska litteraturen. Ingen enda öfversättare från de nordiska språken till tyska har hittills varit så produktiv som Jonas. Han tilldrog sig mycket snart konung Oscar II:s uppmärksamhet, och ända till sin död bevarade konungen en varm vänskap för honom. Annu i sena alderdomen vid närmare 80 års ålder företog sig Jonas att skriva en utförlig biografi öfver Oskar II, ett arbete, som torde vara ett bland hans mest förtjänstfulla.

I en ålder af något öfver 87 år afled Jonas den 6 januari. Han var född i Schwerin 1824. År 1847 vid ännu icke fyllda 23 år flyttade Jonas till Köpenhamn, där han utgaf en tysk tidning "Intelligenz". Till belöning för tjänster, som han gjort det danska utrikesministeriet, erhöil han titeln kammarråd. Till Fredrik VII stod han i mycket godt förhållande, men vid Chris- tian IX:s frontillträde föll han i onåd, slog då ned sina bopälar i Berlin, där han vistades till sin död. Jonas kände sig fullständigt som dansk, och hans umgänge i Berlin bestod i långa tider nästan uteslutande af nordbor. Han inträdde i skandinaviska, nu varande svenska, föreningen och blef styrelsemedlem i densamma.

En ovanlig energi, godt humör och en icke ringa begäfnings kännetecknade det gamla kammarrådet. Under de senaste fem åren fördystrades hans lefnad, sedan han genom en ögonsjuk- dom förlorat sin syn.

G. F. Östberg. — Porträtt och bilder för dagen. — Märkliga musikdebuter. — Den stora Karlshamnbranden — Fransk ministerkris. — Tyska val. — Den kejserliga Durbären i Dehli. — Hertigparet af Södermanland vid Kröningen i Stam. — Riksdagens talmän. — "Den skurna pulsådern" af Nils Lago-Lengquist. — Veckans porträttgalleri.

ARCADIUS BERGLUND U-löjtn. v. Fortif. 59, öfverstelöjtn. 91, öfverste i armén 95, afsked s. å. Under många år lärare v. Krigshögskolan samt v. Artill. o. Ing. Högskolan.

HENRIK VON STOCKENSTRÖM U-löjtn. v. Svea art.-reg. 60, a. avancerade inom samma reg. senare Första Svea art. reg.) till dess öfverste o. chef 90—98. Chef för artilleristaben 85, ordf. i artillerikommittén 93—94, led. af Krigshörätten 94—98. Kammarherre 74, öfverkammarherre hos Drottningen 91. Led. af Krigsvet. Akad. Ordf. i dir. för Garn. Sjukh. 96—98, ordf. i styr. i asylen Oscar I minne 97; led. af styr. i Kristianst. E. Banks koator i Stockholm 96.

AXEL TAUVÖN U-löjtn. v. Andra Ligardet 72, öfverste och chef för Jemtlands Fältjäg. reg. sedan 04. Ridd. C. Xills 0.

ERNST WEIDENHJELM U-löjtn. v. Svea Lifg. 88, öfverstelöjtn. derst. 10. Militärrättiche i Rom 1900—03; förstod Svensk- (Norske) jämte Danska beskickningarne i Rom Jan.—Maj 03. Adjutant hos kon. Oskar 02—07, åtföljde H. M. å utomlandsresan 04.

THURE GÖRANSSON Apot.-ex. 60, tjänstgjort v. o. förest. f. olika apotek sedan 74 inneh. af apoteket i Falun o. med. förråd i Näs, senare äfven af med. förråd i Svärdsjö. Led. af Falu stadsfullmäktige sedan 20 år, styr. led. i stadens o. lä-ets Sparbanker, led. af kyrko- o. skolråd. Styr.-led. o. kassaörvalt. i Element-lärov. i fl., i Fornminnesföreningen, Badhus A.-B. o. Djurskyddsföreningen. En af Falu—Rättvik—Mora jernv. a.-b. bildare o. dess v. ordf. till dess det uppgick i Gefle—Dala jernv. a.-b.

RICHARD WAWRINSKY Stud.-ex. 70, med. dr. 83. Sundhetsinspektör i Stockholm 83, medicinalråd 91—09. Delegerad i internat. sanitetskonferens 97, 03 o. 11 samt i internat. helsövarskommittén i Paris 09. Ordf. i fosterbarnskommittén 94, i komm. f. en statsmedicinsk anstalt 97, o. i perma- farmakopékomm. 1900. Ordf. i Farmaceut. Inst. styrelse sedan 01 o. i Långbro sjukhus styr. sedan 09. Styr.-led. o. öfverläkare i Försäkr. A.-B. Hansa sedan 05. Ordf. i Sv. Läkaresällskapet 09—10. Led. af Riksd. A. K. 08—08.

ERNST HENNING Stud.-ex. 76, fil. dr. 89. Utöfvade lärareverksamhet till 97, assistent v. Växtfysiolog. Anst. å Experimentalfältet 90—94, lektor v. Ultuna Landtr. Inst. sedan 98. Styr.-led. v. Frökontrollanst. i Upsala 05. Led. af Landtr. Akad.

JOHAN BERGQVIST Stud.-ex. 77, med. lic. 88 derefter prakt. läkare i Göteborg, Tomeilla, öfverläkare 98—07 v. de af honom startade Knepp- baden, öfverläk. v. Nynäs Hafsbad 07—09. Sedan 07 prakt. läkare i Stock- hold. Badintendent v. Skagersbrunn 10, v. Borgholm 11. Aulitad kommunalman under vistelsen i Tomeilla o. v. Kneppbaden. Balneologisk förf. Såsom emigrantläkare v. två tillfällen besökt Amerika på Med.-styr. förordn.

LUDVIG LUNDBERG Idkade på sin tid han 'elsverk'-samhet i Arboga. Har egnat ett betydande och för detta samhälles utveckling synnerligen gagnrik intresse åt kommunala angelägenheter och uttager inom stadens kommunala institutioner en framstående plats. — Sedan 63 led. af stads- fullmäktige, ordförande sedan 75. Styr.-led. i A.-B. Mälareprov. Bank, ordförande i styr. i stadens Sparbank 73—83.

JAKOB EKMAN Stud.-ex. 62, prestvigd 64, tjänstgjorde inom kyrkan o. tog afsked fr. prestemb. 79. Missionsskoleförestånd. 79—86, missions- förestånd. 86—04. Teol. dr. v. Beloit univ. i Nordamer. 91. Sedan 04 verkst. direktör i Sv. Lifförsäkr. Bolaget. Led. af Riksd. A. K. 85—87 o. 91—96.

ANTON ERIKSSON En af landets mest bekanta och populära handels- resande, ledamot af Göteborgs Handelsresandeförenings styrelse.

AXEL FREDRIK TILLBERG †. U-löjtn. vid Smål. Husarreg. 59, ryttm. 88, afsk. 88. Under en följd af år egare t. Storebo bruk m. underlyd., om- bildadt till aktiebolag 94, dess ordf. till 10. På sin tid direktör i Bank A.-B. S. Sveriges bank i Vimmerby. Styr. led. i Östg. Hyp.-fören. m. fl. Sedan 11 bosatt i Stockholm.

JOHANNES ERIKSON †. Blef efter avslutade studier v. Göteborgs Han- delsinst. anst. v. Rydboholms Bolag 57, o. avancerade till bolagets di-sp. 73, och vid dess ombild. t. aktiebolag 84 jemväl detsas chef. Har intagit en synnerligen framstående plats inom landets industri, för hvilken han verk- samt intresserade sig till betydande omfattning. Innehade ett flertal för- troendeuppdrag för ort. Led. af Riksd. F. K. 83—85, af Andra Kammar- en 92—93. Biografi o. helsidesportr. i årg. V. 32.

NATHANAEL IFVARSSON †. Stud. ex. 74, reg.-intend. v. Vestmanl. reg. 82, intend. af första kl. 03, adjutant h. fördeln.-intend. v. V. Armé- fördeln. 08.

JOHAN BENEDICTSSON †. Utex. fr. Tekn. Högskolan 97, ingenjör i sockerfabrik t. 07, disponent f. Engelholms sockerfabr. sista. år, v. Köpinge sockerfabr. sedan 10. På sin tid stadsfullmäktig i Engelholm. Medarbeta- rare i "Uppföningarnes Bok", afd. sockerindustri. Initiativtagare till bil- gandet af Tekn. Föreningen i Helsingborg.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.